

Sygn. akt II Cz 814/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny – Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Janusz Kasnowski

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2015r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym z wniosku

M. J. (1)

z udziałem

M. J. (2)

o podział majątku wspólnego

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sadu Rejonowego w Świeciu z dnia 29 września 2015r. w sprawie o sygn. I Ns 304/05 – w części dotyczącej obciążenia wnioskodawcy kosztami sądowymi tj. w jego punkcie 2 (drugim)

postanawia:

1/ oddalić zażalenie;

2/ zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

II Cz 814/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 września 2014r. Sąd Rejonowy w Świeciu zawiesił postępowanie w sprawie z wniosku M. J. (1) z udziałem M. J. (2) o podział majątku wspólnego z uwagi na niewykonanie przez strony ciężącego na nich obowiązku wykonania prac adaptacyjnych w budynku mieszkalnym stanowiącym przedmiot podziału, zgodnie z uprzednim postanowieniem tego Sądu (tj. na podstawie na podstawie art. 177 § 1 pkt. 6 kpc w związku art.13 § 2 kc).

Mając na uwadze, że w ciągu roku od daty zawieszenia postępowania ani wnioskodawca, ani uczestniczka nie złożyli wniosku o jego podjęcie, Sąd Rejonowy w Świeciu - postanowieniem z dnia 29 września 2015r. - umorzył postępowanie w sprawie (w punkcie 1); zasądził od wnioskodawcy M. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Świeciu kwotę 2 071,40 zł tytułem zwrotu połowy wydatków w sprawie (w punkcie 2) oraz rozstrzygnął o wynagrodzeniu pełnomocnika uczestniczki z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej, której udzielił uczestniczkę z urzędu.

W uzasadnieniu tego postanowienia, a dokładniej w części dotyczącej zwrotu wydatków poczynionych w sprawie, a związanych z wynagrodzeniem biegłego sądowego A. I., Sąd Rejonowy ograniczył swoje wywody do ogólnego odwołania się do treści art. 520 § 1 kpc (k.1147).

W zażaleniu na postanowienie Sądu Rejonowego w części obciążającej kosztami sądowymi (wydatkami) wnioskodawca M. J. (1) domagał się jego uchylecia, choć z uzasadnienia zażalenia zdaje się wynikać, że w istocie wnosił o jego zmianę poprzez obciążenie tymi kosztami sądowymi uczestniczkę M. J. (2). Twierdził bowiem, że to ona wnioskowała o dokonanie fizycznego podziału nieruchomości zabudowanej w sposób wskazany w opinii biegłego, czemu on był przeciwny. Co prawda fizyczny podział rzeczy jest preferowanym przez ustawodawcę sposobem wyjścia ze współwłasności, ale – w okolicznościach tej sprawy – uwzględnić należy, że to uczestniczka zobowiązała się do

wykonania prac adaptacyjnych we własnym zakresie, czego ostatecznie nie uczyniła. W tym stanie rzeczy orzeczenie o kosztach sądowych w sprawie powinno nastąpić z uwzględnieniem art.520 § 3 kpc (zażalenie wnioskodawcy – k.1150).

W odpowiedzi na zażalenie uczestniczka M. J. (2) domagała się jego oddalenia i zasądzenia od wnioskodawcy na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie. W art.520 § 1 kpc ustawodawca przewidział zasadę, że w postępowaniu nieprocesowym, a w takim toczyło się sprawa zainteresowanych, każdy uczestnik ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie. Dopiero, gdy uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne, sąd może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć ten obowiązek na jednego z uczestników w całości (po myśli art. 520 § 2 lub 3 k.p.c.).

Zarówno w literaturze, jak i orzecznictwie sądowym utrwalił się pogląd, że w sprawach tzw. działowych, do których należą także sprawy o podział majątku wspólnego, nie mamy do czynienia ze sprzecznością interesów uczestników (w ujęciu art.520 § 2 i 3 kpc) i to niezależnie od tego, jaki sposób podziału majątku oni postulują i jakie wnioski składają tym względzie (por. choćby postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2010r. w sprawie o sygn. III Cz 47/10). W tej sprawie dodatkowo docenić należy okoliczność, że zarówno uczestniczka, jak i wnioskodawca (ten po zmianie postanowienia wstępnego) uzyskali uprawnienia do dokonania stosownych prac adaptacyjnych w budynku mieszkalnym, zgodnych z zaleceniami biegłego sądowego, a zatem oboje i w podobnym stopniu byli zainteresowani wyjściem ze współwłasności nieruchomości poprzez wyodrębnienie samodzielnych lokali mieszkalnych. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie pozostaje natomiast okoliczność, że to uczestniczka pierwsza wystąpiła z propozycją fizycznego podziału nieruchomości, skoro – jak skarżący sam wskazał w zażaleniu – jest to podstawowy (preferowany przez ustawodawcę) sposób wyjścia ze współwłasności (tu przepis art.211 kc stosuje się odpowiednio poprzez art.46 kro i art.1035 i n. kc).

Z tych zasadniczych przyczyn Sąd odwoławczy oddalił zażalenie wnioskodawcy, jako nieuzasadnione (na podstawie art.385 kpc w zw. z art. 397 § 2 i art. 13 § 2 kpc). W przypadku postępowania zażaleniowego, w którym wnioskodawca domagał się zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez nałożenie obowiązku ponoszenia kosztów sądowych na uczestniczkę, zachodziły uzasadnione podstawy do przyjęcia, że ich interesy były sprzeczne (w ujęciu art.520 § 3 kpc i w związku z art.108 i art.13 § 2 kpc). Dlatego też zasądził od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki kwotę 150 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego. Wysokość tych kosztów, stanowiących w istocie wynagrodzenie pełnomocnika Sąd ustalił z uwzględnieniem §13 ust. 2 pkt 1 i §6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. w Dz. U. 2013 r., poz. 461).